

Molts de nosaltres hem estat sorpresos per trobar, en el nostre camp una oposició al fet de participar a les manifestacions contra la reforma de les «retretes», com si un problema social com aquest no tingués cabuda en les reivindicacions dels catalans. Els uns argumentaven que era un problema «francès», mentre que d'altres asseguraven que seríem mal rebuts en el context de la mobilització sindical.

Massa sovint fem una separació entre reivindicacions «catalanes» i d'altres que alguns diuen que no ho són, sigui en el món sindical, en el dels estudiants, en el de l'ecologia... En el fons es tracta d'una constatació de feblesa, tenim por de les nostres pròpies reivindicacions i d'allò que en puguin dir «els altres», ens és més fàcil convèncer els convençuts,

que anar a defensar les nostres idees en un terreny que creiem que no ens és favorable. La sorpresa és que quan gosem sortir del cercle estret dels convençuts, molt sovint sem percebuts com a políticament més legítims del que nosaltres mateixos creiem ser. En el cas de l'ensenyament del català per exemple, se'ns considera com a gent partidària de l'ensenyament privat, és veritat qui hi ha gent favorable a aquesta posició, i que de vegades no hi ha cap més solució, però també n'hi ha que defensen un ensenyament català en el sector públic. Una anècdota que pot ajudar a comprendre la cosa. La directora d'una escola catalana, no direm el nom, va rebre una mare que volia inscriure el seu fill, la directora li va recordar que en aquella escola se feia immersió lingüística en català, la mare va dir que això no era un problema, que el que volia és que el seu fill anés a una escola «amb gent bé», la directora li va dir miri, aquí tenim famílies gitanes i d'origen àrab, per tant són «gent bé»; evidentment la mare no va inscriure el seu fill... Combatre la imatge dels catalans com a gent que volen ser «a part», és també una obligació.

En el camp de la política és la mateixa cosa, quedem sovint tancats en l'activitat «cultural»: cantants (i per tant n'hi ha pocs), teatre (sobretot si no és pas parlat)... però si se vol fer política dita «oficial» o seriosa, ens disfressem del que sigui i integrem un grup francès. I sobretot n'hi

ha que diuen que no cal lligar reivindicacions lingüístiques o culturals i la política, quan és evident que tota reivindicació de llengua i de cultura és bàsicament política.

Tenim l'obligació de dir qui sem i que volem, el «catalanisme», i en el meu cas concret l'independentisme, no pot restar alié a la realitat que l'envolta. No te perquè haver-hi reivindicacions estrictament «catalanes» o estrictament «franceses». Cal dir obertament què pensem, i tindrem sorpreses, segurament sem més dels qui creiem ser.

Josep C. Serra